

*Esther
Wittenberg*

Elflingboek 2

DE
VLUCHT
VAN
MANNUS

LUITINGH-SIJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online.

lsuitgeverij

Tekst © 2026 Esther Wittenberg

Uitgave van uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Omslagillustratie, plattegrond en hoofdstukvignet © 2026
Sophie Pluim

Omslagontwerp Sophie Pluim/DPS Design & Prepress Studio

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4491 0

ISBN 978 90 210 6046 0 (e-book)

NUR 283

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikge-
maakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Elisa

Stamboom van de koninklijke

ELFLINGEN

†Odlo + †Elwing

Aldabro + †Elyssa

(†Rosa) + Thur + Eloën

Bor

Rikkert

Eila

MELACHUEZEN

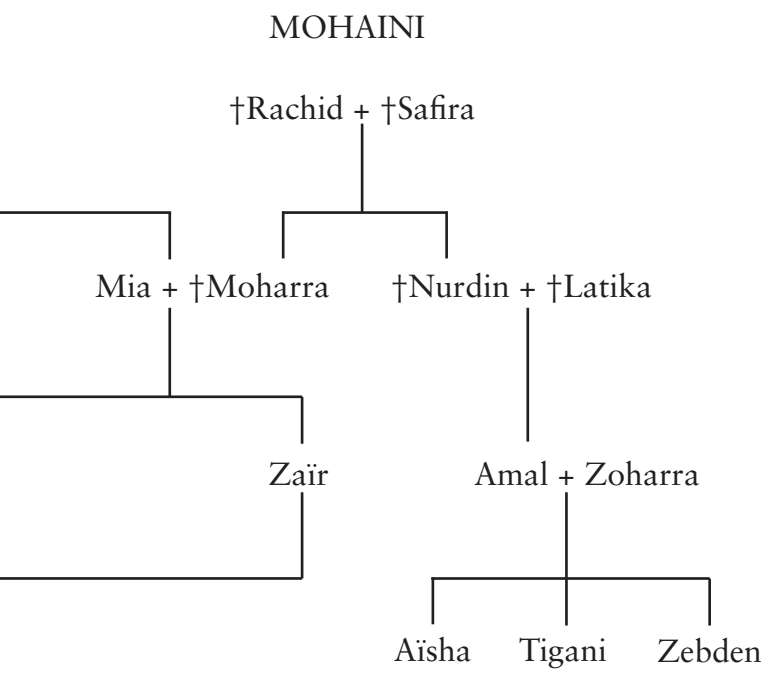
Carl + †Josefien

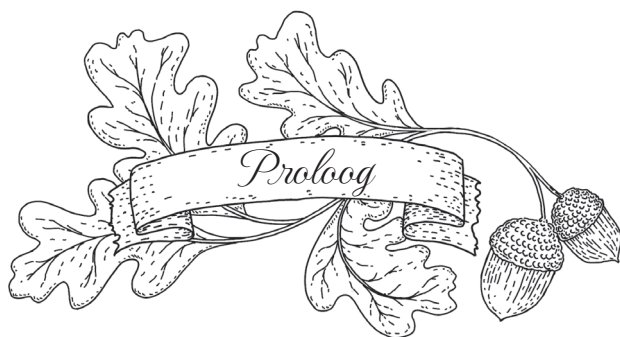
Ava + †Leo

Hugon + †Zara

Mannus

families van het eiland Dugh

Zaïr schoot overeind uit een nachtmerrie. Met wijd open-gesperde ogen nam de meedogenloze heerser van Mohai de donkere legertent in zich op. Zijn hart bonkte in zijn keel terwijl hij aan de nachtmerrie dacht die hem al bijna veertien jaar kwelde.

De droom begon zoals altijd: met zijn leger verpletterde hij de strijdkrachten van zijn verachtelijke buurland Melachuem. En op het moment dat hij van zijn paard stapte om de gewonnen slag tevreden te overzien, stond er ineens een mandje met een baby erin aan zijn voeten.

De baby had lichtblauwe ogen, zoals hijzelf. Het was alsof hij in zijn eigen ogen keek. De baby kraaide naar hem en strekte zijn armpjes omhoog, alsof hij hem wilde grijpen. Dat veroorzaakte altijd een golf van paniek in zijn binnenste.

Zodra de baby in zijn dromen opdoemde, wist hij zich geen raad. Alsof de baby een boze geest was die hem probeerde te verleiden om van zijn pad af te wijken. Maar dat kon en wilde hij niet. Hij moest en zou zijn wraakplannen doorzetten en de Melachuezen en Elflingen aan zich onderwerpen. Het werd tijd dat hij zich liet kronen tot keizer van alle inwoners van het eiland Dugh.

Zoals altijd in zijn nachtmerrie greep hij wild om zich heen, op zoek naar een doek of een mantel om het kind dat

hem zoveel angst aanjaagde in te smoren. En dan schrok hij wakker. Zoals ook nu.

Hij sloeg de deken van zich af, liep naar de opening van zijn leger tent en klapte het tentdoek open. Hij rilde. Wat was het hier toch koud. Hij keek om zich heen en zag zijn legerkamp vol tenten waarin strijders lagen te slapen, en de vuurtjes van de wachtposten verderop. Hij kalmeerde.

Dertien jaar geleden had hij tijdens een bloederige coup, waarbij hij zijn oom had vermoord, de macht gegrepen in Mohai. Na jaren van voorbereiding was hij met zijn leger buurland Melachuem binnengevallen. Hij had het zuiden van het land vrij gemakkelijk veroverd. Jammer genoeg had die laffe koning Hugon van Melachuem allebei de bruggen over de Donabe laten vernietigen om te voorkomen dat hij naar het noorden van het land kon doorstoten.

Hij schudde geërgerd zijn hoofd. Nu zat hij hier vast tot dat zijn mannen de brug bij Rivierenslot hadden gerepareerd. Een vervelend oponthoud, maar ook niet meer dan dat. Want zodra de brug gemaakt was, zou hij met zijn leger alsnog naar het noordwesten van Melachuem opmarcheren om in de hoofdstad Kastilië koning Hugon van de troon te stoten.

Zuchtend liep Zaïr terug naar zijn bed, kroop onder de dekens en sloot zijn ogen. Maar tot zijn grote frustratie lukte het hem totaal niet om te ontspannen. Dat kwam door de baby uit zijn nachtmerries. Het leek wel of die in de loop der jaren steeds meer greep op hem kreeg. Alsof het kind over een groeiende aantrekkingskracht beschikte die hij steeds moeilijker kon weerstaan. Sinds hij Melachuem was binnengevallen, had hij die afschuwelijke droom veel vaker, leek het wel. Hij opende snel zijn ogen weer.

Nijdig stond hij op. Hij trok de deken van zijn bed, sloeg

die om zich heen en begon in zijn tent te ijsberen. Vlak voordat hij deze nacht was gaan slapen, was er een boodschapper gearriveerd. Die had hem sidderend van angst verteld dat vrouwe Eloën had weten te ontsnappen uit de kerkers van kasteel De Witte Bergen. Zaïr had beheerst gereageerd toen hij de boodschap aanhoorde. Hij had kalm geknikt, alsof het hem niet al te veel kon schelen.

Steeds driftiger beende hij op en neer. Pas nu drong tot hem door hoe razend die boodschap hem eigenlijk had gemaakt. Hoe was het in hemelsnaam mogelijk dat die tengere half-Elflinge, met wie hij ooit een dag en een nacht getrouwd was geweest, zijn mannen op kasteel De Witte Bergen te slim af was geweest? Wat een vernedering! Hij balde zijn vuisten.

Het was domweg toeval geweest dat hij vlak nadat hij Melachuem was binnengevallen oog in oog met Eloën was komen te staan. Maar het had hem wel een gevoel van voldoening gegeven om de keel van haar echtgenoot Thur recht voor haar ogen open te snijden.

Zelf was hij nooit hertrouwd. En hij vond het walgelijk dat Eloën binnen enkele maanden na hun huwelijk gewoon wél met een ander was getrouwd en vervolgens diens vier kinderen had grootgebracht.

Nee, hij had Eloën niet laten doden. Dat was achteraf gezien een moment van zwakte geweest, waar hij nu spijt van had. Hij had haar blik gemeden en haar gevangen laten zetten in de koude, donkere kerkers van kasteel De Witte Bergen.

Maar nu had ze dus weten te ontsnappen. Hij maakte een grommend geluid. Hoe was zoiets mogelijk? Hij kon er met zijn verstand niet bij. Ze moest hulp hebben gehad, dat kon niet anders.

Ineens viel hem een idee in. Zouden die ellendige, zogenaamd vredelievende Elflingen met hun rare puntoren haar misschien geholpen hebben? Eloën was tenslotte wel de dochter van Elflingprinses Ava...

Hij stond van het ene op het andere moment stokstijf stil en briepte: 'Pffhg!'

Hij kreeg altijd de rillingen van dat Elflingvolkje. Hij had zich voorgenomen om eerst heel Melachuem te veroveren. Pas daarna zou hij bedenken wat hij met die Elflingen aan moest. Want als hij eerlijk was, vond hij dat natuurliefhebbende Elflingvolkje tamelijk onbegrijpelijk, en daarmee nogal angstaanjagend. Er werd zelfs gefluisterd dat zij tovenaars in hun midden hadden. Iets wat iedereen ontkende als er hij ernaar vroeg, maar toch...

'Pffhg,' briepte hij weer. Een siddering trok door zijn lijf.

Schuchter keek hij om zich heen om te controleren of echt niemand hem zag. Nooit mocht iemand weten dat hij 's nachts niet kon slapen uit angst voor zijn nachtmerries over een blauwogige baby, en dat hij daardoor een hekel had gekregen aan zwangere vrouwen en kleine kinderen. Nooit mocht iemand weten dat hij die schijnbaar ongevaarlijke Elflingen huiveringwekkend vond.

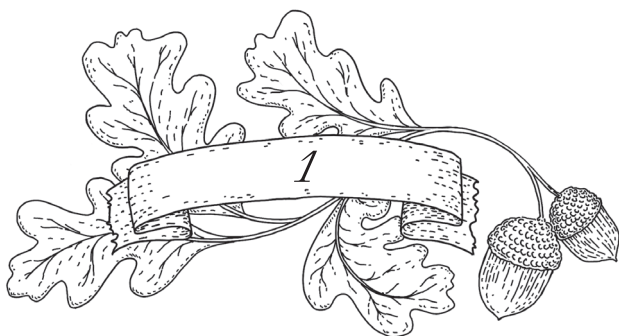
'Verman jezelf,' snauwde hij zichzelf binnensmonds toe. Hij schudde afwerend zijn hoofd. Hij was Zaïr, de grote leider die over het hele eiland Dugh zou heersen. Hij schopte hard tegen een houten reiskoffer en negeerde de pijn aan zijn blote voet.

Morgen zou hij zich met een deel van zijn manschappen opmaken voor de onmiddellijke bezetting van het Elflinggebied. In geen geval bleef hij hier lijdzaam wachten tot de brug over de Donabe was gerepareerd. Eloëns vernederende

ontsnapping zou niet onbestraft blijven. Zij en haar kinderen moesten eens en voor altijd worden uitgeschakeld.

Hij kon zich geen enkel moment van zwakte meer permitteren.

En nu ging hij slapen, verdomme. Slapen!

Mannus beukte uit alle macht met zijn schouder tegen de houten staldeur. Maar tevergeefs. De deur gaf nauwelijks mee en nu deed zijn schouder pijn. Regen striemde in zijn gezicht. Zijn broek en shirt waren doorweekt en kleefden tegen zijn huid. Harde windvlagen joegen koud en venijnig om hem heen. Hij rilde.

In de stal balkte ezeltje Braam wanhopig. 'Ie-aa. Ie-aaaah!' Soms vielen de geiten de ezel zeurderig bij. 'Mèhèhèhèhèh.'

'Ik hoor jullie wel, maar ik krijg de deur niet open!' schreeuwde Mannus gefrustreerd. Zijn stem werd in de wind gesmoord.

Vannacht was Mannus halsoverkop met Braam diep de bergen in geklommen naar het rotsplateau waarop de verlaten kluizenaarswoning van Ougus lag. Hij had iets gehoord wat niet voor zijn oren bestemd was geweest. Iets verschrikkelijks. Over zijn vader die niet zijn echte vader was. En over een visioen met voorspellingen die hij nooit kon waarmaken. In paniek was hij van alles en iedereen weggevlucht. Hij zou zich verstoppen. Ze waren beter af zonder hem.

Na hun klim was Braam naar de geitenstal gelopen. Mannus was in de kluizenaarswoning uitgeput onder een deken op de bank gaan liggen en had een kussen over zijn hoofd getrokken. Hij had eindeloos liggen woelen, maar was ten slotte toch in slaap gevallen. In de vroege morgen was hij

wakker geworden van het onafgebroken gebalk van Braam. De dieren zaten opgesloten en wilden naar buiten. De gierende wind moest de staldeur hebben dichtgeslagen.

Mannus deed een nieuwe poging om de deur open te krijgen. Deze keer trok hij woest aan de ijzeren ring van de grendel. Dat leidde amper tot beweging. Hij zette zijn voet tegen de muur naast de deur om extra kracht te kunnen zetten. Hij trok zo hard dat de grendelring diep in zijn vingers drukte. Maar de deur bleef potdicht.

Met een hand boven zijn ogen, om ze te beschermen tegen de stromende regen, bestudeerde Mannus de deur. Waarom ging dat rotting niet gewoon open, dacht hij boos. Hij zag niets opvallends. Alleen een natglanzende houten staldeur met een ijzeren grendel.

Of wacht... Bovenaan zat een ijzeren plaatje waarachter de deur vastzat. Dichter naar het scharnierpunt leek eenzelfde plaatje te zitten, maar dan aan de achterkant van de deur. De deur moest zo hard zijn dichtgeramd dat die nu onverhoopt tussen de twee plaatjes klem was komen te zitten.

Mannus zuchtte diep. Hij had werkelijk geen idee hoe hij dit probleem moest oplossen. Anderen zouden ongetwijfeld na enig onderzoek zien hoe ze met een eenvoudig wipje hier of een hefboompje daar de deur los konden krijgen. Maar Mannus wist heel goed dat hij niet zo iemand was.

‘Ie-aah! Ie-aah!’ balkte Braam.

‘Ik hoor je wel, maar ik weet niet hoe de deur open moet. Ik wil je graag helpen, maar ik...’ Gefrustreerd trapte Mannus tegen de deur. En nog eens. Hij gooide zijn hele gewicht tegen de deur. Hij schreeuwde terwijl hij duwde, maar de deur gaf nog steeds niet mee.

Mannus blies een getergde zucht uit. Hij draaide zich om

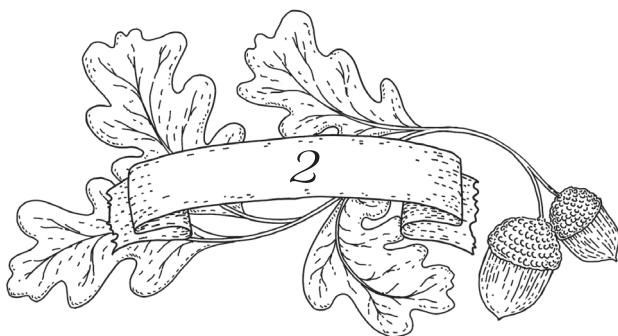
en leunde hoofdschuddend met zijn rug tegen de deur. Hij veegde zijn druipende haren uit zijn ogen en keek boos naar de regenwolken die de witte bergtoppen daarachter aan het zicht onttrokken.

Aan de andere kant van de bergketen lag Mohai. De leider, Zaïr, was twee maanden geleden met zijn leger de bergen overgetrokken om Melachuem binnen te vallen. De aanval had iedereen volkomen verrast, en binnen de kortste keren had Zaïr het hele zuiden van Melachuem ingenomen. Ook kasteel De Witte Bergen, het kasteel waarin Mannus was opgegroeid.

Mannus grimaste en balde gefrustreerd zijn vuisten. De oorlog tussen Mohai en Melachuem had zijn leven totaal overhoopgegooid. Zo erg dat hij hier nu moederziel alleen diep in de bergen in de stromende regen voor een potdichte staldeur stond. Een koude rilling kroop over zijn rug. Zijn land was in nood en het lukte hem niet eens om een ezel en wat geiten te bevrijden.

Onafgebroken striemde de regen op hem neer. Hij was doorweekt en hij klappertandde.

‘Ie-aah,’ balkte Braam. ‘Ie-aah.’

Nadat Mannus zonder enig resultaat een aantal keer wild aan de deur had gerammeld, viel zijn oog op de bijl in het hakblok schuin voor de stal. Met die bijl zou hij de staldeur kapot kunnen slaan.

Opgetogen liep hij naar het hakblok, maar een kritische stem in zijn hoofd temperde zijn enthousiasme. *Je gaat dit probleem toch niet oplossen met grof geweld*, zei de stem. En: *Kijk nou eerst nog eens goed, dan zie je vanzelf hoe je dit probleem veel eleganter kunt oplossen.*

Dit soort stemmen had hij al zo vaak gehoord. Bijvoorbeeld van leraren die hem vol ongeloof aankeken als hij weer eens iets had gesloopt. Hij zag hun hoofdschuddende gedaanten voor zich en hoorde de ontsteltenis in hun stem. ‘Maar, Mannus, als je een perkamentreepje opfrommelt in plaats van oprolt, past het toch nooit in het kokertje van de postduif? Nee, Mannus, propfen helpt niet. Zo kan toch niemand je boodschap meer lezen? Kijk, daar heb je het al. Nu is je boodschap gescheurd en is de koker stuk.’

Mannus haalde diep adem en keek om zich heen. Zijn leraren waren hier niet. Er was namelijk helemaal niemand om hem te helpen. Maar daarmee was er ook niemand om hem de les te lezen. En dus ging hij dit staldeurprobleem op zijn eigen lompe manier oplossen. Hij trok de bijl met een ferme ruk uit het hakblok en liep vastbesloten naar de staldeur.

Hij legde de bijl in zijn nek en haalde uit. Er vloog een flinke houtsplinter van de deur. Hij knikte en zwiepte de bijl nog eens, harder nu. Opnieuw sprong er een houtsplinter los. ‘Oppassen. Ik sla de deur in!’ brulde Mannus naar de dieren. De regen was langzaam overgegaan in miezer en hij voelde zelfs de warmte van de zon door de wolken heen.

Vol overgave bleef hij op de deur inhakken. Furieus probeerde hij het gesprek dat hij gisteravond ongelukkigerwijs had opgevangen en dat door zijn hoofd bleef galmen al hakkend te overstemmen. Hij wilde gewoon dat Thur van De Witte Bergen zijn vader was, zoals hij zijn hele leven had gedacht. Hoe kon hij de zoon zijn van die griezel van een Zaïr, die zijn land in oorlog had gestort en Thur koelbloedig de keel had doorgesneden? Hij wilde domweg dat het niet waar was.

Het gat werd groter en groter. Binnen de kortste keren had hij het bloedheet. Als een dolle joeg hij zijn bijl onafgebroken de deur in, vol woede en verzet. Want hij wilde al helemaal niet de nakomeling zijn uit het visioen van Elflingkonink Aldabro, en dus degene zijn die hoop op vrede kon bieden. Dat was een volstrekt absurde verwachting. Hij brulde bij elke volgende houw.

Moest je hem hier nou zien staan, zo onbeholpen hakkend. Hij had nooit goed leren zwaardvechten en was altijd matig gebleven in lezen en schrijven. Hij had zich zijn leven lang de minkukel van zijn familie gevoeld. Niets had er ooit op gewezen dat hij voorbestemd was tot grootse daden. Integendeel. Hij was juist altijd bang om iedereen teleur te stellen.

Pas toen zijn spieren brandden en hij totaal buiten adem was, smet hij de bijl uitgeteld op de grond. Naar adem happend bekeek hij de staldeer. Hij had er een gat in gehakt

waar hijzelf met gemak doorheen paste. Hij zette zijn handen op zijn knieën en keek voorovergebogen de schuur in. ‘Nou, probeer maar eens, jongens,’ zei hij hijgend, terwijl hij naar de dieren keek. De zon was inmiddels doorgebroken en verwarmde zijn rug. De dieren staarden schaapachtig naar hem, maar verroerden zich niet.

‘Ik ben klaar met hakken en jullie kunnen weer naar buiten.’ Mannus spreidde zijn armen. ‘Kom.’

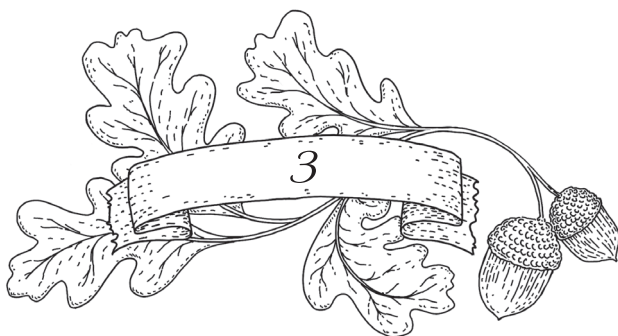
De dieren bekeken hem nogal verwonderd en op hun hoede. Toch kwamen de geiten nu in beweging. Voorzichtig naderden ze het gat, maar al snel huppelden ze vrolijk naar buiten. Braam kwam als laatste naar buiten en drukte zijn neus dankbaar in Mannus’ oksel. Mannus aaide hem terwijl hij schuldbewust naar de kapotte staldeur keek. ‘Tsja, jullie zijn tenminste wel vrij,’ mompelde hij.

Plots vroeg hij zich nerveus af hoe laat het was. Hij vloekte binnensmonds. Hij was zo druk bezig geweest met het bevrijden van de dieren dat hij zijn eigen missie even uit het oog was verloren. Hij moest hier weg zijn voordat iemand hierheen kwam. Hij wilde zo snel mogelijk van dit rotsplateau verdwijnen en op zoek gaan naar een plek waar hij zich voor langere tijd kon schuilhouden.

Zijn moeder en zijn oma hadden inmiddels waarschijnlijk wel geraden dat hij hen had horen praten. Ze zouden zeker vermoeden dat hij overstuur naar deze plek was uitgeweken. Het was een kwestie van tijd dat zijn moeder, of anderen vanuit het Elflingklooster, hem hier kwamen zoeken.

Met wild kloppend hart snelde hij naar de rand van het rotsplateau. Vanaf daar kon hij een heel eind over weiden en rotsvlakten naar beneden kijken. Hij tuurde omlaag, maar zag tot zijn opluchting geen beweging van naderende

zoekers. Hij slaakte een zucht. Ze zouden waarschijnlijk pas bij het ochtendgloren zijn vertrokken, vermoedde hij. In dat geval konden ze hier pas over een paar uur zijn. Tegen die tijd wilde hij zo ver mogelijk hier vandaan zijn.

Hij rende naar de kluizenaarswoning en griste de grote plunjezak van de haak naast de deur. Gejaagd begon hij hem vol te proppen. Hij wist waar alles lag. Niet lang geleden had hij hier een tijdje bij Elflingkluizenaar Ougus doorgebracht om te onderzoeken of hij misschien talent had om nukasji – een soort ridder van de Elflingkoning – te worden.

Helaas was zijn verblijf bruut onderbroken toen onverwacht de oorlog uitbrak. Ougus en hij moesten halsoverkop naar Elflingkoning Aldabro afreizen om hem te waarschuwen. En later hadden Ougus en hij tijdens een spontane en tamelijk roekeloze bevrijdingsmissie Mannus' moeder uit de kerkers van kasteel De Witte Bergen weten te redden. De gedachte daaraan snoerde hem de keel. De kluizenaar was toen levensgevaarlijk gewond geraakt.

Mannus stopte abrupt met proppen. De plunjezak zat al veel te vol. Als zijn zusje Eila hier was geweest, had ze de tas veel ordelijker ingericht en er veel meer in gekregen. Maar ze was er niet, dus moest hij het voorlopig hiermee doen.

Hij griste een oude reiscap van Ougus van de kapstok en sloeg hem om. En hij nam ook nog twee dekens mee onder zijn arm.

Haastig stapte hij naar buiten. De lucht was inmiddels stralend blauw en de zon stond hoog aan de hemel. Op een

holletje begaf hij zich naar het bergpad dat verder omhoogleidde. Hij had dit pad samen met Ougus genomen toen ze naar het Elflingpaleis aan de andere kant van de bergen gingen. Deze keer zou hij via dit pad een stukje omhoogklimmen en dan afslaan. Hij had verderop een rotspartij ontdekt waar hij omheen wilde lopen, op zoek naar een geschikte plek om zich te verstoppen.

Hij begon te klimmen. Met één arm omklemde hij de dekens. Op zijn rug bonkte de plunjezak. Hij keek nog even om. Braam en de geiten stonden bij de poel onder de waterval te drinken. ‘Dag, dieren,’ mompelde hij zacht.

Hij klom langzaam maar gestaag. Zijn bovenbenen brandden en hij was moe, want hij had weinig en onrustig geslapen. De zon scheen fel en hij had het bloedheet. Toch stapte hij vastbesloten door. Hij klemde zijn kaken op elkaar en klom. ‘Kom op, Mannus,’ moedigde hij zichzelf aan. ‘Doorbijten.’

Zweetdruppels dropen van zijn voorhoofd omlaag en prikten in zijn ogen. Met de rug van zijn hand wreef hij zijn gezicht droog. De plek waar hij wilde afslaan, kwam veel langzamer dichterbij dan hij had verwacht. Verlangend tuurde hij ernaar, terwijl hij steeds zenuwachtig achteromkeek om vast te stellen dat hij nog altijd in het volle zicht van de kluizenaarswoning liep. Hijgend stapte hij verder.

Na wat wel een eeuwigheid leek, bereikte hij eindelijk het punt waar hij rechts af wilde slaan. Hij zette het op een drafje. Pas toen hij voorbij de rotsformatie was, durfde hij even te stoppen. Buiten adem keek hij om. De kluizenaarswoning was hier eindelijk niet meer te zien en hij zuchtte opgelucht.

Hij liet de dekens op de grond vallen en met zijn handen

in zijn nek nam hij hijgend de omgeving in zich op. Er waren op deze hoogte geen bomen meer, wel heuphoge struiken en gras. Zijn blik bleef hangen op de plek tussen twee bergtoppen, schuin rechts van hem. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Zag hij daar een bergstroompje fonkelen in de zon? Hij zou eens gaan kijken.

Hij bukte kreunend om zijn dekens op te pakken en begon weer te klimmen. Hij begaf zich naar de plek waar ongeveer het stroompje moest lopen. Naarmate hij dichterbij kwam, zag hij het water duidelijker. Mooi.

Hij keek zoekend om zich heen. De wand van de rotsformatie waar hij net omheen was gelopen, rees steeds hoger op aan zijn linkerkant. Hij nam het pad erlangs dat schuin omhoogging. Aan zijn rechterkant hoorde hij nu duidelijk het water van het smalle bergbeekje stromen.

Zijn oog viel op een spleet verderop in de inmiddels zes meter hoge rotswand. Zou die misschien als schuilplaats kunnen dienen? Hij klom onafgebroken verder, zijn ogen hoopvol op de spleet gericht. Maar naarmate hij dichterbij kwam, zag hij tot zijn teleurstelling steeds duidelijker dat de spleet veel smaller en ondieper was dan hij eerder had gedacht.

Enmaal bij de spleet stopte hij toch om hem te inspecteren. De uitholling was driehoekig en ging ter hoogte van zijn ogen over in de rotswand. Al bukkend kon hij er precies zo diep in kruipen dat hij overdekt zat, maar waar zou hij zijn spullen moeten laten? En waar kon hij vuur maken? Hij schudde zijn hoofd. Nee, hij zou deze plek onthouden terwijl hij verder zocht naar iets beters.

Hij kwam overeind, hing zijn plunjezak goed en klemde zijn dekens weer stevig onder zijn arm. Volhardend in zijn

zoektocht trok hij verder. Hij trok dieper en dieper de ongerepte bergen in, verder en verder weg van de bewoonde wereld. Eindeloos liep hij langs de rotswand, die hoger en hoger oprees.